

Jimmie Åkesson: Vårtal 2015

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

9 maj 2015

Plats

Stockholm

Sverigeväänner, fantastiskt att få stå här igen - det är tredje året nu. Jag har ju - som bekant - varit borta från politiken under en tid, och det har funnits en hel del jag faktiskt inte har saknat. Det här ständiga resandet - upp och ner, fram och tillbaka, hit och dit, dag ut och dag in. Det blev en hel del sådant under framför allt förra året. Kanske till och med lite för mycket. Alla dessa evighetslånga möten - som i och för sig ofta är både konstruktiva och nödvändiga, men kanske ändå inte det man allra helst vill ägna dagarna åt. Särskilt inte nu när sommaren är i antågande och det börjar bubbla i kroppen. Intervjuer. Jag har, sedan jag så smått började återgå i tjänst, gett totalt tre intervjuer. Som jag själv har valt. Den här helgen blir det troligen några fler. Förra året gav jag omkring 40 000 miljarder intervjuer och, visst, det är ju en väsentlig del av mitt uppdrag, och jag ska egentligen inte klaga på det, men just detta att upprepa precis samma svar på precis samma frågor, om och om och om igen, till reporter efter reporter. Det har jag inte saknat. Men sen har det förstås också funnits sådant som man faktiskt har saknat. Det här är en sådan sak - att få vara på en sådan här plats, en sådan här underbar dag, tillsammans med hundratals Sverigeväänner, partivänner, prata politik, fira vårens ankomst, känna stämningen, känna förväntningarna, känna den kollektiva stoltheten över vad vi åstadkommit tillsammans. Det är något av det jag gillar allra bäst. Stort tack för att jag nu får ännu en sådan möjlighet. Jag har verkligen saknat det här, jag har saknat er allihop. Det är förresten omval i Båstad imorgon. Vi får passa på att skicka våra innerliga lyckönskningar. Jag är övertygad om att våra kämpar där kommer att göra ett bra val! Häromdagen var det val i Storbritannien. Man kan väl känna viss glädje åt konservativ valseger, och framför allt det faktum att David Camerons utlovade folkomröstning om EU nu kan bli verklighet om ett par år. Jag ser det som en avgörande strid om det europeiska samarbetets framtid. Avgörande också för oss här i Sverige - för vår framtid som fri och självständig nationalstat. En avgörande strid om vad Europa är, om vad Europa ska vara - och om de olika nationernas plats i detta Europa. Å ena sidan europeisk federalism, överstatlighet och centralstyre. Där olikheter och

skillnader, den mångfald som annars, i alla andra sammanhang, hålls så högt av federalister och internationalister, liberaler och socialister, suddas ut till förmån för ett slags konstgjord, påtvingad europeisk identitet. Å den andra sidan - suveränitet, frihet, självbestämmande. Ett Europa där vi samverkar för att komma till rätta med gemensamma problem, men där vi samtidigt bejakar och respekterar olikheterna, respekterar varje europeisk nations rätt till autonomi i sitt eget land. Idag är det ju förresten lämpligt nog den 9 maj. Jag vet inte vad ni pratat om här tidigare under dagen, men idag är det alltså EU:s nationaldag. Över hela Europa, från Kiruna till Istanbul, går stolta européer man ur huse, viftar med flaggor och lovsjunger Brysselmaktens eviga välde. Det är nästan så att man kan ta på stämningen, att man får en lite tår i ögat. Skämt åsido, det finns mycket som förenar Europas nationer. Vi har mycket av gemensam historia, mycket av gemensam kultur. Det finns många, starka skäl för oss att samarbeta, för att också i framtiden söka gemensamma lösningar på gemensamma problem. Men någon tung aktör måste sätta ner foten mot utvecklingen mot ett federalt, överstatligt Europa. Därför är den förestående folkomröstningen i Storbritannien så viktig, också för oss och därför kan vi känna viss glädje över konservativ valseger. Dock ska vi kanske främst glädjas åt att vårt samarbetsparti i Europaparlamentet, UKIP, flerdubblade sitt stöd sedan förra valet. Från tre till tretton procent. Det är en fantastisk framgång! Det låter förstås smått bisarrt, men denna fantastiska framgång för ett av Europas mest intressanta och framgångsrika invandrings- och EU-kritiska partier, måste betraktas som ett bakslag. Systemet med majoritetsval gör nämligen att UKIP - trots ett markant ökat väljarstöd - tappar från två till ett mandat i underhuset. Det med ett resultat som - med ett proportionellt valsysteem, som vi har här i Sverige - skulle ha gett omkring åttio platser. Det kan man förstås säga mycket om. Jag vill egentligen inte - och ska väl inte - lägga mig i ett annat lands valsysteem, men det är fullt rimligt, tycker jag, att diskutera hur representativt ett sådant parlament är. Det demokratiska underskottet blir ju uppenbart. Fördelen är förstås politisk stabilitet - som det brukar heta. Och visst, i skendemokratier, där ett parti får närmare hundra procent av rösterna, är givetvis graden av politisk stabilitet ofta väldigt hög. För nackdelen är ju just den, att flera miljoner briter nu saknar representation i sitt lands parlament. Miljontals människor - fler än var åttonde brittisk väljare, tretton procent - röstat på ett parti som bara får en och en halv promille av stolarna i parlamentet. Det kan inte anses vara ett bra system. Jag tycker, Sverigevännen, att vi skickar en kraftfull applåd som styrkehälsning till våra systrar och bröder i Storbritannien. Vi är stolta över att samarbeta med er, vi gläds åt ert växande stöd och vi ser

framemot att tillsammans med er fortsätta fajten mot överstatlighet, mot federalism och mot massinvandring - för ett nationernas Europa där varje folk tillåts vara herrar i eget hus. Låt oss fortsätta den fajten, Sverigevänner! Att jag här väljer att ta upp det här med valsystem, beror på att det redan efter valet 2010 - när vi kom in i riksdagen - höjdes röster för ett liknande system även här i Sverige. Det har nämligen blivit allt svårare att bilda regering och styra landet i takt med att verkligheten har sprungit ifrån de gamla partierna och svenska folket i allt högre utsträckning har valt att rösta Sverigevänligt. Som bekant. Den här relativa politiska stabiliteten som en cementerad blockpolitik har gett i en väldig massa år, knakar ordentligt i fogarna. Nu verkar man i och för sig inte behöva något nytt valsystem i Sverige, eftersom man har löst problemet på ett annat sätt genom att alla de gamla partierna har gått ihop i en bred maktkartell för att hålla den Sverigevänliga folkrörelsen utanför inflytande. Så hur man än röstar, så får man alltså Miljöpartiets politik. (Det är förstås roligt för Miljöpartiet - men väldigt skadligt för Sverige.) Sverigevänner, den här maktkartellen är en skam - ett dåligt skämt - det yttersta beviset på att makten har blivit viktigare än väljarna, makten är viktigare än verkligheten för de gamla partierna. Jag har ju haft den sällsynta möjligheten att under det senaste halvåret ta del av det här spektaklet ur ett lite annat perspektiv och jag måste säga att det har varit både underhållande och plågsamt att följa allt från TV-soffan. Att se hur vår käre statsminister... (Eller, inte vår statsminister, men alla de övriga sju partiernas statsminister - de som ju röstade fram honom.) Att se hur statsministern misslyckas med att lotsa sin politik genom riksdagen och därför utlovar ett nyval - ett löfte som han sedan tar tillbaka bara kort före det att valet ska utlysas formellt. Och allt detta sker helt öppet med den borgerliga oppositionens goda minne. Borgerligheten spelar med i detta. Man skapar en maktkartell tillsammans med den rödgröna röran i regeringen istället för att försöka driva igenom sin egen politik. Man säger sig därmed ta ansvar, man säger sig därmed garantera långsiktig "politisk stabilitet". Jag kan förstås ha fel men jag tror inte att så många borgerliga väljare är särskilt glada åt "politisk stabilitet" som bygger på att de partier man röstat på släpper igenom en politik som slår så hårt mot jobb, mot tillväxt, mot svensk konkurrenskraft. "Men, en regering måste ju kunna få igenom sin politik", säger man. Ja, men där har vi ju det grova tankefelet. Om man inte kan få igenom sin politik, så ska man banne mig inte heller vara regering! Hela vårt parlamentariska flerpartisystem bygger på att regeringen söker majoritet för sina förslag och hittar man ingen sådan majoritet så är man en oduglig regering som ska avgå omedelbart. Stefan Löfven, du är inte min statsminister. Du är inte ens svenska folkets

statsminister. Du borde avgå omedelbart, utlysa det nyval du har utlovat och låta svenska folket säga sitt om ditt och din maktkartells fula maktspel. Apropå nyval, så är den vårkampanj som vi har presenterat idag till stora delar det som var tänkt att bli valkampanj inför just nyvalet den 22 mars. Lagom är bäst! Är det det de andra partierna är så rädda för - lite mer lagom i politiken? Ja, jag skulle faktiskt tro det. Det brukar ju vara vi som pekas ut som "extremister" i olika sammanhang men ser man på det i ett europeiskt eller ett internationellt perspektiv, så är det ju vi som är normala - vi som är lagom - och de övriga sju partierna är extrema, i flera avseenden. Inte minst när det gäller invandringspolitiken. Jag minns en gång när jag fick en fråga av en TV4-reporter - det är ganska länge sedan nu: "Så ni vill inte ha för mycket invandring?" Jag fick stanna upp och tänka någon extra millisekund på den, väldigt ledande frågan. Hur svarar man på en sådan fråga? "Nej, vi vill inte ha för mycket av någonting..." Jag svarade i alla fall att "nej, vi vill inte ha för mycket invandring", men jag har tänkt ganska mycket på det där, att frågan är ju i sammanhanget inte alls särskilt konstig därför att så extrem är normen i Sverige. De andra partierna vill ju precis det - ha "för mycket" invandring. Medan vi vill ha lagom, därför att Lagom är bäst! Nu har det under de senaste månaderna börjat hända saker också i den här frågan. Ett par av de borgerliga partierna har gjort utspel i rätt riktning, nu senast Moderaterna. Det är väntat - och det är bra. Långt ifrån tillräckligt - fortfarande väldigt långt ifrån lagom - men det är en i högsta grad välkommen positionsglidning åt rätt håll. Och det visar med all tydlighet att vi - i kraft av våra framgångar - driver de borgerliga i rätt riktning. 19,5 procent - var femte svensk - är inte kattskit, Sverigeväänner. Vi tvingar de övriga att inte bara förhålla sig till, utan nu dessutom anpassa sig till vår politik. Precis den utvecklingen vi hela tiden har räknat med och nu väntar vi på nästa steg, att den faktiska politiken också ska börja rimma med hur verkligheten ser ut. Innan dess kommer vi inte att ge oss! Det enda lite tråkiga med den senaste tidens utveckling, är väl att nu verkar det organiserade tiggeriet existera igen. Av mystiska skäl försvann det ju helt lagom till supervalåret, men nu verkar det alltså vara tillbaka igen. Och då är det ju bra att fler än vi nu vill göra något åt det. Lite synd bara att Moderaterna inte kom på det under sina åtta år som dominerande regeringsparti. Lite synd också att de förslag man nu har presenterat inte är i närheten av tillräckliga. Det krävs tuffare lagstiftning mot det hitresta tiggeriet i sig självt, och vi måste få till restriktioner när det gäller den fria rörligheten inom EU. Det är en fullständigt orimlig, ovärdig situation vi har nu och det är dags att vi gör något åt den. Sverigeväänner, det har varit en svettig vinter. (Inte så mycket för mig, kanske. Jag har mest vilat. Men för partiet i

övrigt och inte minst för de företrädare som gjort mitt jobb medan jag varit borta.) Det har varit turbulent. Externt med regeringskris där vi stod i centrum, nyval som inte blev av med mera. Internt, dels med att få allt på plats efter valet, men också med uppmärksammade medlemsärenden och utslutningar. Och när det gäller det, så är det är inte första gången, och tyvärr kanske heller inte den sista. Sådan är politiken. För att man ska kunna bli fler måste man ibland först bli färre. Den allra första meningen i Sverigedemokraternas principprogram inleds med: Sverigedemokraterna är ett socialkonservativt parti med nationalistisk grundsyn... Det slår tydligt fast partiets linje och inriktning, och jag vågar påstå att just det har varit en av våra absolut främsta framgångsfaktorer. Ideologisk renhållning och nolltolerans mot extremism har varit helt avgörande för hur vår tillväxtkurva har sett ut under senare år. Det är jag helt övertygad om. Samtidigt är vi - och vi ska vara - ett tufft parti. Vi tar fajten! Vi utmanar! Vi är inte rädda för att sticka ut för att ständigt vädra uppfattningar som det socialliberala etablissemanget betraktar som kontroversiella. Men att sticka ut, att vara kontroversiell, är ju inget självändamål. Vi gör det vi gör för att vi vill förändra någonting. Förändra, så att det som idag sägs vara kontroversiellt imorgon uppfattas som det normala. Och vi är på god väg, Sverigeväänner. Vi är på god väg. Jag hade kontakt med partiets valberedning igår och har till dess ordförande formellt meddelat att jag kandiderar för en ny period som partiordförande vid höstens Landsdagar. Jag har varit engagerad i Sverigedemokraterna i ganska precis tjugo år. Jag har varit med på i princip hela resan från utskrattat och utskällt promilleparti till en folkrörelse som enligt enskilda opinionsmätningar numera samlar var femte svensk väljare. (Inom LO-kollektivet är det nu till och med var fjärde, såg jag häromdagen.) Och, Sverigeväänner, vår resa har ändå bara börjat. Vi hade länge en väldigt tydlig målsättning om att komma in i riksdagen. Det tog mer än tjugo år för partiet att mogna till den grad att väljarna gav oss ett sådant förtroende. Nästa målsättning var att dra ifrån de övriga så kallade småpartierna och etablera oss som tredje största parti. Tro mig, det var många som hänskrattade när jag redan efter valet 2006 lyfte fram den möjligheten som en målsättning. Efter valet 2010, när vi hade kommit in i riksdagen, förekom fortfarande hänskratt på sina håll. En del trodde (eller åtminstone hoppades) att vi skulle göra bort oss så pass att vår tid i riksdagen skulle bli kort, men det fanns också en uppenbar ängslighet inom delar av etablissemanget. Man såg att vi var seriösa. Man förstod att vi inte skulle ge oss. Och det dröjde inte så fasligt länge innan vi tog den där tredjeplatsen i opinionsmätningarna och sen - med råge - erövrade den i valet i höstas. Sverigeväänner, partivänner, jag tror inte att det är så många som

hånskrattar åt oss idag. Och det beror nog inte bara på att de satte streetfoodsurdegshamburgaren i halsen på valnatten. Nu vet man - även bland våra mest hatiska och inbitna motståndare - att vi är ett parti som når våra mål, att vi är en ständigt växande folkrörelse och att när vi säger att vi tänker utmana om regeringsmakten så menar vi det - på riktigt! Och vi tänker göra det! Vi närmar oss redan Moderaternas position som näst största part i- och även om de nu - sent omsider - verkar ha förstått det så är jag beredd att hävda att det finns mycket lite som Anna Kinberg Batra kan göra för att stoppa den utvecklingen. Åtminstone om vi - dumma lantisar - får bestämma. Sverigevänner, partivänner, nu har vi chansen att göra ett historiskt avtryck som saknar motstycke, åtminstone under de senaste hundra åren. Nu är det full fart framåt som gäller. Give 'em hell! Nu kör vi!

Taggar

2010-tal, 2015, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna, Vårtal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-vartal-2015>